

Tror hr. Svend Erik Hovmand ikke, at det koster noget at få en jernbanefærge til at sejle dér, hvor der i dag sejler en hurtigfærge? Det tror jeg faktisk. Det er en underskudsforretning at besejle den rute, og derfor er den inddraget, muligvis forkert, det er jeg ikke engang uenig i, men den er der i hvert fald ikke nu, og det koster en hel del penge at åbne den igen.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Ja, det skal være den sidste bemærkning om den her sag, for det skal ikke handle om trafik. Det er den nordiske sag faktisk for vigtig til.

Jeg vil bare sige til fru Vibeke Peschardt, at selvfølgelig koster det noget. Det er da klart. Man behøver ikke at have en jernbanefærge. Man kan bare have et tog, der kører til Gedser, og så kan man have et andet tog, der kører passagererne videre fra den tyske kyst og ned til Berlin. Det kan sagtens arrangeres som en start, indtil man får en jernbanefærge.

Men som sagt, det er ikke pengene, der er problemet. Det er viljen. Og jeg synes altså, at det ville være helt oplagt at få genåbnet en rute mellem de to metropoler.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Kaj Ikast som ordfører.

Kaj Ikast (KF):

Jeg vil gerne sige til samarbejdsministeren, at hun i hvert fald ikke er fyldt med pral. Når jeg læser denne rapport og efter at have siddet i præsidiets det sidste år, synes jeg faktisk, der er sket meget mere. Jeg synes, der har været virkelig dynamik i det nordiske samarbejde, som ikke helt fremgår af rapporten. Det skal det måske heller ikke, men så kan det jo komme frem i debatten i den kommende uge oppe i Stockholm. Men jeg takker for rapporten. Jeg synes, den er meget positiv, men den er i hvert fald ikke overdrevet.

Jeg vil gerne starte med det sidste. Det er vel en af de største dage i Nordisk Råds historie, det, der skete i sidste uge i Berlin med åbningen af en fælles ambassade. Jeg er enig med Berlins overborgmester, som kalder den »Europas port til Norden«. Det kan vi vel ikke formulere ret meget bedre. Jeg synes, det er et meget stort skridt, ministrene i fællesskab har været med til at tage, og som er støttet af de forskellige parlamentter, at vi får denne ambassade i Berlin

med dens betydning for den øvrige del af verden.

Jeg vil gerne sige som en af dem, der var med til indvielsen, at jeg vil håbe, vi kan lave det i andre verdensdele på samme måde og markere det nordiske sammenhold på en så flot og så elegant måde. Nu tænker jeg ikke alene på den danske ambassades placering. Den er jo meget flot dernede også i forhold til de andre. Det behøver den ikke altid at være, men det er tanken i det hele; det sammenspil, som de fem lande viser over for den øvrige del af verden, har jo virkelig bragt det nordiske samarbejde på alles læber, og jeg tror, jeg kan sige, der var vel de første 30 eller 40 nyhedsbureauer i Europa, der havde det som hovedhistorie. Og det skal vi nok glæde os over.

Men der er også andre ting, synes jeg, i det nordiske samarbejde, vi kan glæde os over. For netop i den udvikling, der er foregået de sidste år – jeg tænker ikke mindst på det udenrigspolitiske og det forsvarspolitiske samarbejde inden for sikkerheden i Europa – har vi jo nok fået bevis for, at det nordiske har været det bærende element i det arktiske samarbejde, i samarbejdet med Rusland og med Baltikum. Områder, som er sårbare, områder, som er følelseladede, og er svære for storstaterne at forhandle med på samme måde.

Jeg synes, at en del af de konferencer, vi har haft, har givet et fantastisk udbytte, og jeg synes, at vi kan være stolte af, at Norden har båret sin del af det fredsbevarende arbejde mod Øst, og det sammenspil med Baltikum, med Sankt Petersborg, med Kaliningrad, med Murmansk-området, som har været på tale, har jo netop været et skridt i den rigtige retning og har været med til at holde Rusland tilbage som aggressor.

Jeg vil også gerne trække Øresundsforbindelsen frem, ikke som bro betragtet, men området som en metropol i Skandinavien i sammenspillet mellem Lund, Malmø, København og Roskilde, det fjerdestørste uddannelsescenter på højt niveau, der findes i verden. Nr. 1 er London, nr. 2 er Paris, nr. 3 er Moskva, og nr. 4 er Øresundsområdet.

Det er ikke noget, vi normalt går og tænker på, men det vil jo give et enormt sammenspil i Skandinavien, at vi har en metropol på størrelse med Berlin. Den er større uddannelsesmæssigt set end Frankfurt og alle de andre store steder, vi har, ud over dem, der er nævnt.